

Numele Lui: Minunat – C. H. S.

»Și-I vor pune numele: Minunat.« (Isaia 9,6)

Săptămâna trecută stăteam într-o seară pe țărmul mării și furtuna vuia. Glasul Domnului mergea pe ape (Psalm 29,3); și cine eram eu, ca să rămân acasă, când glasul Domnului meu făcea să se audă cu putere peste valuri? M-am sculat, am stat și am contemplat strălucirea orbitoare a fulgerelor Lui și ascultam maiestatea tunetelor Lui.

Marea și loviturile tunetului concureau între ele; marea încerca cu vuiet mare să răsună mai puternică decât tunetele grele ce se rostogoleau, pentru ca glasul Lui să nu se audă; dar deasupra și prin răcnetul valurilor se putea auzi acel glas al lui Dumnezeu, căci El vorbește cu flacără de foc și despică căile revărsărilor mari de ape. Era o noapte întunecoasă și cerul era învăluit în nori groși, și cu greu se vedea o stea prin crăpăturile straturilor de ploaie; dar iată, pentru o clipă am observat la orizont, ca la o depărtare de o milă, peste valuri, o sclipire, asemenea aurului strălucitor. Era luna, ascunsă după nori, așa că ea nu putea să ne trimită razele ei; dar ea lumina din depărtare deasupra talazurilor dezlănțuite, căci acolo nici un nor nu împiedeca lumina ei blândă. Când aseară am citit capitolul, în care se găsește textul nostru, m-am gândit, profetul trebuie să se fi aflat într-o situație asemănătoare, atunci când a scris cuvintele: »Numele Lui este Minunat«. În jurul lui erau norii unui viitor sumbru; el a auzit glasul puternic al tunetului profetic, și el a văzut strălucirea fulgerelor mâniei lui Dumnezeu; nori și întuneric s-au întins peste multe perioade ale istoriei; dar în depărtare a văzut o lumină strălucitoare – un loc de unde o rază luminoasă strălucea din cer.

Și el s-a așezat și a scris aceste cuvinte: »Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare« (Isaia 9,2); și cu toate că el privea peste perioade de timp lungi, unde el vedea lupta războiului și »veșmântul tăvălit în sânge« ars (Isaia 9,5), el și-a pironit privirea spre o lumină strălucitoare din viitor și a mărturisit că în ea a văzut speranța păcii, ființe fericite și binecuvântare; căci el spune: »Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umerii Lui; și-I vor pune numele: Minunat« (Isaia 9,6).

Prieteni scumpi, noi trăim acum în timpurile acelei străluciri luminoase. Lumea a trecut prin norii întunericului și Lumina luminează spre noi, ca străfulgerarea primelor raze ale zorilor zilei. Noi mergem în întâmpinarea unei zile mai luminoase, și »în timpul serii va fi lumină« (Zaharia 14,7). Norii și întunericul vor fi făcuți sul ca o manta, de care Dumnezeu nu mai are nevoie, și El va apărea în gloria Sa, și poporul Lui se va bucura împreună cu El.

Trebuie însă să vă gândiți, că toată lumina vine de la acest Copil, care ni S-a născut, din acest Fiu, care ne-a fost dat, al cărui nume este Minunat; și dacă descoperim în inima noastră o lumină strălucitoare, sau în istoria lumii, ea nu poate veni de niciunde decât numai de la Unul, care se numește: »Minunat, Sfetic, Dumnezeu puternic.« Acela, despre care vorbește textul nostru biblic, este evident Domnul Isus Hristos: El »S-a născut ca un Copil«, cu legături la natura Sa umană; El S-a născut dintr-o fecioară ca Copil. Dar El »ni S-a dat ca Fiu«, cu privire la natura Lui divină, căci El a fost atât dat, cât și născut. Desigur, Dumnezeirea nu poate fi născută din femeie. Aceasta a fost așa din veșnicie și va rămâne așa în veșnicie. El S-a născut ca Copil, dar a fost dat ca Fiu. »Și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat.« Preaiubiților, sunt mii de lucruri în lume, care sunt numite cu nume, care nu li se potrivesc; dacă revenind la cuvintele textului nostru, trebuie să mărturisesc de la început, că Hristos este numit Minunat, deoarece El este așa.

Dumnezeu Tatăl nu a dat niciodată un nume Fiului Său, pe care El să nu-L fi meritat. Aici nu este vorba de elogii, de vorbire linguiștoare. Este exclusiv numele simplu, pe care El Îl merită, și cine Îl cunoaște cu adevărat trebuie să spună, că cuvântul nu exagerează meritul Său, ci rămâne

mult în urma meritului Său minunat. Numele lui se numește: Minunat. Și observați, că nu se spune numai că Dumnezeu I-a dat numele: Minunat – cu toate că este inclus în aceasta – ci El Se numește așa. Este așa și rămâne așa: El este astăzi numit așa de toți credincioșii Săi și va rămâne numit așa. Atât timp cât va fi lumea vor fi oameni și îngeri și duhuri glorificate care Îl vor numi întotdeauna cu numele lui adevărat. »Numele lui se numește: Minunat.«

Găsesc, că acest Nume are două sau trei înțelesuri. Cuvântul este tradus uneori în Scriptură prin: „plin de minuni”. Domnul Isus Hristos are voie să fie numit „plin de minuni”, și un învățat comentator german a spus, că fără îndoială sensul „plin de minuni” este inclus în acesta. Hristos este Minunea tuturor minunilor, Taina tuturor tainelor. »Numele lui se numește: Minunat«, căci El este mai mult decât un om, El este Minunea lui Dumnezeu cea mai mare. »Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: „Dumnezeu S-a arătat în carne» (1 Timotei 3,16). Mai poate însemna și: deosebit, admirabil. Și Domnul Isus poate fi numit așa; căci după cum Saul se deosebea de toți oamenii, căci el era cu un cap mai înalt decât tot poporul, tot așa Hristos este deosebit de toți oamenii; El a fost uns cu untdelemn de bucurie mai presus de concetățenii Lui, și în caracterul Lui și în faptele Lui El nu se poate compara cu niciunul din copiii oamenilor.

»Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale« (Psalm 45,3). El este »Cel dintâi între zece mii. Ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5,10.16). Numele Lui se numește „Cel ales”, Cel admirabil, Cel nobil, ales dintre neamul omenesc obișnuit.

Vrem să rămânem la textul cunoscut și să citim simplu: »Numele lui se numește: Minunat«. Vreau să arăt în primul rând, că Isus Hristos merită să fie numit Minunat prin ceea ce El a fost în veșnicie; în al doilea rând El este minunat pentru toți ai Săi prin ceea ce El este în prezent; și în al treilea rând El va rămâne numit Minunat prin ceea ce El va fi în viitor.

I. Hristos se numește Minunat din pricina a ce a fost în veșnicia trecută. Iubiți frați, adunați-vă pentru un moment gândurile și îndreptați-le în totul spre Hristos, și astfel veți recunoaște curând cât de minunat este El. Priviți Ființa Lui eternă, născut din Tatăl înainte de întemeierea lumii, aceeași ființă cu Tatăl, născut, nu făcut, tot așa de minunat, de etern, aceeași Ființă în toate, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Gândiți-vă un moment, că El, care a devenit un Copilaș, nu a fost mai prejos decât Domnul timpurilor, Tatăl veșnic; El era din veșnicie și va rămâne în veșnicie. Natura divină a lui Hristos este într-adevăr minunată. Amintiți-vă numai, cât de multe ciudățenii se leagă de experiența vieții unui bătrân. Copiii dintre noi se uită cu admirație și uimire la el, când ne povestește feluritele lui experiențe de viață; dar ce este viața unui om bătrân – ce scurtă apare ea în comparație cu vârsta copacului care îl umbrește! El era deja de mult acolo, înainte ca acel tată bătrân să se fi născut slab și neajutorat. Câte furtuni nu au bătut peste capul lui! Împărați au venit și s-au dus. Împărați și-au desfășurat puterea și au căzut în zilele când acel stejar bătrân era încă un germene în ghindă! Dar ce este chiar un stejar în comparație cu pământul în care el crește? Câte lucruri minunate nu ar putea povesti această bucată de pământ? Câte schimbări nu a văzut ea în trecerea timpului, care s-a scurs începând de când »la început Dumnezeu a creat cerul și pământul« (Geneza 1,1).

Este o istorie ciudată legată de fiecare mână plină de pământ negru, care dă hrană stejarului. Dar ce este istoria acestui teren în comparație cu istoria mult mai minunată a stânci, pe care el stă – colțul de stâncă de unde își înalță coroana spre cer. O, ce istorie ar putea povesti stânca aceea, ce atenționări și ce amintiri stau ascunse în interiorul ei! Probabil va ști să relateze despre timpul când »pământul era pustiu și gol și întuneric era peste suprafața adâncului« (Geneza 1,2).

Probabil ar putea vorbi și povesti despre acele zile, când dintr-o seară și o dimineață a devenit prima zi și iarăși dintr-o seară și o dimineață a devenit a doua zi, și ar putea să ne dezvăluie tainele cum Dumnezeu a creat această bucată admirabilă de minune – lumea. Dar ce este istoria minunii crăpăturii de stâncă în comparație cu a mării care se dezlănțuie la picioarele ei – acest adânc șuvoi de apă albastră, peste care plutesc mii de vapoare, fără să lase o brazdă ca urmă pe

spuma ei! Dar ce este istoria mării în comparație cu istoria spațiilor cerești, care sunt întinse ca un cort peste aceste uriașe rezervoare de apă. Ce istorie se aseamănă cu cea a oștirilor cerești, a traseelor eterne ale soarelui, lunii și stelelor! Cine poate să descrie genealogia lor, sau cine poate povesti viața lor? Dar ce este istoria lumilor cerești în comparație cu istoria îngerilor? Ei ar putea să vă povestească despre ziua când au văzut lumea aceasta învăluită în scutecele aburului, din care ea a ieșit asemenea unui nou născut, creația de la început a lui Dumnezeu, »când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie« (Iov 38,7).

Dar ce este istoria îngerilor, a vitejilor puternici, în comparație cu istoria Domnului Isus Hristos? Îngerul este numai de ieri, și el nu știe nimic. Hristos, Cel veșnic, găsește nebunie la ei (Iov 4,18), și privește la ei ca la niște duhuri slujitoare, care vin și pleacă după cum dorește El. O, voi creștini! Priviți cu reverență și închinare solemnă, tainică, spre tronul Aceluia care a devenit Marele Preot al vostru; căci »numele lui este: Minunat«, căci El era înainte de orice creatură, pentru că toate lucrurile »au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut« (Ioan 1,3). Priviți în continuare întruparea lui Hristos, și atunci va trebui să spuneți în adevăr, că numele Lui merită să se numească »Minunat«. O, ce văd eu? O, lume a minunilor! Ce văd eu? »Cel Bătrân de zile« (Daniel 7,9), al cărui păr pe capul Său este ca lâna curată și veșmântul Lui alb ca zăpada, devine un Copilaș. Este posibil așa ceva? Voi îngeri, nu ați amuțit și împietrit de uimire? El devine un Copilaș, stă la pieptul unei fecioare, primește hrană la pieptul unei femei. O, minune peste minune! Tu staul din Betleem, ascunzi minuni în scobiturile tale. Aceasta este o imagine mai presus de toate.

Povestiți despre soare, lună și stele; priviți lumile crești și infinitatea, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, luna și stelele, cărora El le-a strigat să existe; dar toate minunile universului dispar în nimic, când stăm înaintea minunii întrupării Domnului nostru Isus Hristos. A fost o procedură uimitoare, când Iosua a poruncit soarelui să se oprească; dar mult mai uimitor a fost când Dumnezeu Însuși a părut să stea liniștit și să nu Se miște mai departe, ci mai degrabă, ca soarele pe cadranul ceasului lui Ahaz, a mers zece ore înapoi, și gloria Lui a învăluit-o într-un nor invizibil (Exod 13,21). Aceasta era o priveliște incomparabilă și minunată, cu care mulți ani ne-am putea preocupa, și totuși ne vom retrage și vom spune: „Nu pot să pricep; aici este o profunzime în care eu nu pot pătrunde; sufletul meu și gândurile mele sunt puse în încurcătură; aceasta este o înălțime fără vârf; nu mă pot urca pe ea; este prea înaltă, nu pot să ajung pe culmea ei!” Dar toate acestea nu sunt nimic în comparație cu întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Eu cred că îngerii niciodată nu au fost puși în uimire, decât numai o singură dată, și aceasta a fost atunci; și uimirea lor de atunci durează încă. Ei nu pot înceta să povestească istoria minunată, să povestească cu uimire crescândă, că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost născut de Maria, de fecioară, și a devenit Om. Nu este El pe drept numit »Minunat«? Nesfârșit, și un Copil veșnic, și totuși născut de o femeie – atotputernic, și totuși odihnindu-Se la pieptul unei fecioare – El Însuși purtând universul, și totuși nevoiaș, să fie pus în brațele mamei – Căpetenia îngerilor, și totuși Fiul disprețuit al lui Iosif – Moștenitorul tuturor, și totuși Fiul batjocorit al tâmplarului. Da, »Minunat« ești Tu, O, Isus! Și așa va fi în veșnicie numele Tău!

Dar mergeți pe urmele Mântuitorului, în toate căile Lui El rămâne minunat. Nu este surprinzător, că El a stat mut înaintea batjocurii și disprețului venite din partea dușmanilor Săi, că toată viața Lui a îndurat, că L-au înconjurat tauri din Basan, că L-au înconjurat câini (Psalm 23,13.17)? Nu este uimitor, că El a biruit durerea proprie, că blasfemia urla împotriva Persoanei Lui sfinte? Dacă voi ați fi fost, sau eu, în posesia puterii Lui incomparabile, noi am fi sfârâmat pe dușmanii noștri împingându-i în prăpastie, dacă ei ar fi îndrăznit să ne atace; niciodată nu ne-am fi plecat înaintea batjocurii și scuipării venite de la ei; nu, i-am fi privit, și cu o singură privire mândră, plină de mânie, am fi împins duhurile lor în chinurile veșnice. Dar El ascultă totul – El, Leul din seminția lui Iuda, care cu stăpânire de sine Își reține curajul nobil, și totuși, asemenea unui miel, îndură totul. O ce fericire

„Să privești cu neclintire Omul

Ce cu sudori de sânge și amenințat cu moartea

Sta cu fața la pământ,
Bând paharul Tatălui Său sfânt.”

Eu cred cu tărie: Isus din Nazaret era Împăratul cerului, și totuși El a fost un Om sărman, disprețuit, prigonit, batjocorit; dar chiar dacă cred aceasta, totuși nu pot s-o înțeleg. Îl laud și-L preamăresc pentru aceasta; Îl iubesc din cauza aceasta; doresc mult să-I preamăresc numele, atâta timp cât durează nemurirea, din pricina nemărginitei Lui smeririi, cu care El a suferit pentru mine; dar niciodată nu voi putea afirma că eu înțeleg aceasta. Atâta timp cât durează lungimea vieții Sale, care nu se poate spune (Isaia 53,8), atât timp numele Lui trebuie să Se numească »Minunat«.

Dar priviți-L murind. O, vino, fratele meu drag, voi copii ai lui Dumnezeu, și strângeți-vă sub cruce. Priviți pe Domnul vostru. El atârnă acolo. Puteți voi pricepe acest mister: Dumnezeu a fost revelat în carne și a fost răstignit de oameni? Domnul meu! Eu nu pot înțelege aceasta, nici pricepe cum ai putut să-Ți pleci capul sfânt, impunător de reverență, unei asemenea morți, cum ai putut să renunți la coroana de stele, care din veșnicia veșnicilor strălucea sclipitoare pe fruntea Ta; - dar cum ai trebuit să accepți, ca coroana de spini să înconjoare tâmpile Tale sângerânde, aceasta face uimirea mea și mai mare. Că ai putut să arunci veșmântul onoarei Tale, purpura Împărăției Tale veșnice, nu pot pricepe; dar cum Tu ai fost învăluit pentru un timp cu cârmăzul batjocurii, și cum păcătoșii au căzut înaintea Ta ca să Te batjocorească ca Împărat fals, și că Te-au dezbrăcat până la piele și nu Ți-au dat nici o învelitoare pentru goliciunea Ta, aceasta este mult mai de neînțeles.

Pe drept numele Tău se numește »Minunat«. Ah! Dragostea Ta pentru mine este minunată, mult mai mare decât dragostea mamei mele. A fost vreodată o durere ca durerea Ta? A fost vreodată o dragoste ca dragostea Ta, care a putut să deschidă stăvilarele unor astfel de dureri? Durerea Ta este asemenea unui fluviu; dar unde a fost vreodată un izvor care să reverse un astfel de fluviu? Unde a fost vreodată o dragoste, care să devină o fântână, din care să curgă așa mare de dureri? Aici este dragoste incomparabilă – dragoste incomparabilă, care L-a trimis la suferințe; puterea incomparabilă, care L-a făcut capabil să poarte întreaga povară grea a mâniei Tatălui Său.

Aici este dreptate incomparabilă, că El S-a dat la moarte prin voia Tatălui Său, și nu a vrut ca oamenii să devină fericiți fără suferința Sa; și aici este har incomparabil pentru păcătoșii cei mai nobili, că Hristos a trebuit să sufere tocmai pentru ei. »Numele lui se numește: Minunat«.

Dar El a murit. El a murit! Privește, fiicele Salemului plâng pentru El. Iosif din Arimatea Îi ia trupul neînsuflețit, după ce L-a dat jos de pe cruce. Ei Îl duc la mormânt. El este dus într-o grădină. Îl mai numiți voi acum Minunat?

„Cine Te coboară după atâta chin?

Tu viața vieții mele,

Acum mormântul, cel săpat în stâncă,

Te înconjoară, Stâncă mântuirii.”

Este El mort? Apucați-L de mână! Ele atârnă nemișcate. Picioarele Sale sunt încă întredeschise de urmele cuielor adânci, sângerânde, dar nici un semn de viață nu este acolo. „Așa deci!”, strigă iudeul, „este Acesta Mesia? El este mort, în curând va vedea putrezirea. Fiți atenți, păzitori, fiți foarte atenți, ca să nu vină ucenicii Lui și să-I fure trupul. Trupul Lui nu mai poate exista, dacă nu-L vor fura; căci El este mort. Este acesta Cel »Minunat«, »Sfetnicul«?

Dar Dumnezeu nu I-a lăsat sufletul în împărăția morții, și nici nu a permis ca acest trup - »Sfântul Său« - să vadă putrezirea. Da, El este minunat, chiar și în moarte: acest cadavru rece ca ghiața este minunat. Probabil aceasta este minunea cea mai mare, că El, Cel care este o otrăvă pentru moarte și o ciumă pentru locuința morții (Osea 13,14), a trebuit să sufere un timp legăturile morții. Dar aici este minunat. El nu a putut fi ținut de legăturile morții. Aceste lanțuri, care au legat zeci de mii din fii și fiicele lui Adam, și care niciodată încă nu au fost rupte de o ființă omenească, cu excepția unei minuni, erau pentru El niște legături din nuiele noi. Moartea a legat strâns pe Samson al nostru, și a zis: „Acum Îl am; am tăiat cârlionții puterii Lui; gloria Lui

este distrusă și acum El este al meu”. Dar mâinile, care țineau neamul de oameni în lanțuri, erau pentru Domnul ca nimic. În ziua a treia El le-a distrus și a înviat din moarte, ca să nu mai moară niciodată. O, Tu Mântuitor înviat, care nu aveai voie să vezi putrezirea – Tu ești minunat în învierea Ta. Și minunat ești în înălțarea Ta la cer, unde Te văd ducând robia roabă și primind daruri de la tron pentru oameni. »Numele Lui se numește: Minunat.«

Să stăm aici un moment liniștiți, și să ne gândim admirând: Hristos este minunat în toate. Istoria scurtă, pe care tocmai v-am spus-o – nu scurtă în sine, ci scurtă în cuvintele mele – are ceva în sine mai minunat decât toate. Tot ce voi ați văzut vreodată minunat, nu este nimic în comparație cu această minune. Dacă am călătorit prin anumite locuri, am văzut minuni, și un călător mai în vârstă decât noi a spus: „Da, aceasta vi se pare minunat, dar eu aș putea să vă arăt ceva, care depășește cu mult toate acestea.” Și dacă noi am văzut peisaje cu dealuri minunate, dacă ne-am urcat pe înălțimi, unde se părea că vulturul atinge cu aripile lui muntele și cerul în același timp, dacă el cu viteza furtunii străbate în zbor valurile văzduhului, și dacă de acolo de sus am privit în jos și am spus: „Ce frumos!”, așa spune acela: „Am văzut țări mai frumoase decât aceasta, și priveliști mult mai minunate și mai întinse.”

Dar dacă vorbim despre Isus, atunci nimeni nu mai poate spune, el a văzut o minune mai mare. Atunci ați ajuns pe culmea cea mai înaltă a tuturor culmilor, care se poate admira vreodată. Nici o minune nu este asemenea acestei minuni; nici o laudă nu atinge lauda Sa; nici o încântare, nici o admirație nu se aseamănă cu admirația și încântarea pe care noi le primim când privim pe Hristos în zilele Sale trecute. El întrece totul. Și ce vrem să spunem mai mult? O minune provoacă o emoție foarte trecătoare. Cunoașteți proverbul, că o minune se învechește în nouă zile. Cel mai lung timp, în care o minune provoacă uimire, este într-adevăr atât de lung; așa de repede trece. Dar Hristos este și rămâne veșnic »Minunat«. Puteți să vă gândiți la El șaiszeci și șaptezeci de ani, și în cele din urmă vă veți uimi de El mai mult ca la început.

Avraam ar putea să-L privească cu uimire, atunci când în zilele lui L-a privit din depărtare; dar nu cred că Avraam a putut să admire pe Hristos așa de mult cum Îl admiră ultimii în Împărăția cerului în zilele noastre, căci noi știm mai mult decât Avraam, și de aceea noi Îl admirăm mai mult. Gândiți-vă un moment la aceasta, și veți spune, Hristos merită cu adevărat să fie numit »Minunat«, nu numai pentru că El este tot timpul minunat, și că El este deosebit de minunat, ci și pentru că El este minunat pretutindeni și totdeauna. Ici și colo în domeniul artei și al științei au fost apariții deosebite; dacă de exemplu privim numai una din minunile timpului nostru, telegrafia – cât de minunată este ea! Dar sunt în ea unele lucruri pe care noi le înțelegem. Cu toate că multe secrete în legătură cu ea sunt ascunse, sunt totuși părți care sunt totodată cheia acestor secrete, așa că dacă noi nu putem ridica complet voalul, putem totuși vedea unele componente secundare ale tainelor ei. Dar dacă priviți la Hristos, când, unde sau oricum ar fi, El este cu totul o taină, El este în totul tot minunat, fără sfârșit de admirat.

Și iarăși, El este admirat fără nici o excepție. Ni se spune, religia Domnului Isus este bună pentru femeile bătrâne. Cineva a vrut cândva să mă convingă și mi-a spus că el crede, că felul meu de a predica ar fi foarte potrivit pentru negri. Nu se gândea să-mi facă un compliment prin aceasta, dar i-am replicat: „Da, domnule, dacă ea este potrivită pentru negri, gândesc că ea ar trebui să fie foarte potrivită pentru albi; căci este numai o diferență neînsemnată în ce privește pielea între cei doi, și eu nu predic pielii, ci inimii.”

Despre Hristos putem să spunem numai, El este pretutindeni o minune, chiar și marii învățați L-au admirat. Locke și Newton au devenit ca niște copii minori, atunci când s-au așezat sub cruce. Uimirea nu s-a limitat la genul feminin, la copii, la cei bătrâni și la muritori, duhurile cele mai mari și sufletele cele mai nobile au privit la Hristos. Sunt convins că este o misiune grea să-l faci pe cineva să admire. Gânditorii isteți și matematicienii severi nu sunt ușor de convins. Dar bărbați de felul acesta și-au acoperit fața cu mâinile și s-au aruncat în praf și au mărturisit, că au fost cuprinși de uimire și admirație. Da, Hristos poate fi numit »Minunat«.

II. »Numele Lui se va numi: Minunat«. El este minunat în prezent. Și aici nu vreau să vă ascund nimic, ci să vă întreb: Este El minunat pentru voi? Vreau să povestesc istoria admirației mele pentru Hristos, și prin aceasta voi descrie experiența tuturor copiilor lui Dumnezeu. A fost un timp când nu am admirat pe Hristos. Am auzit de gloria Sa, dar nu am recunoscut nimic din ea și niciodată n-am văzut-o; am auzit de puterea Sa, dar pentru mine nu exista; totul pentru mine nu era altceva decât istoria unor timpuri și a unor țări îndepărtate - nu mă interesau deloc, și de aceea nu le-am băgat în seamă. Atunci a venit cineva la mine acasă; arăta negru și îngrozitor.

A lovit în ușă; am încercat s-o baricadez și s-o consolidez. El a bătut mai violent, până a obținut intrarea și cu voce aspră m-a chemat la sine, și a zis: „Am o comandă de la Dumnezeu cu privire la tine; ești condamnat din cauza păcatelor tale.” L-am privit uimit; l-am întrebat care îi este numele.

El a spus: „Numele meu este Legea”; atunci am căzut la picioarele lui, ca și mort. »Iar eu odinioară eram viu fără Lege; însă, venind porunca, păcatul a prins viață, și eu am murit.« (Romani 7,9) Pe când zăceam așa, el m-a lovit. M-a lovit așa de mult, că am crezut, că mi se rupe fiecare coastă și măruntaiele mele crapă. Inima mea era ca ceara, topită în pieptul meu. Mi se părea că sunt legat pe un scaun de tortură – ca și cum aș fi ars cu fierul roșu – ca și cum m-ar fi biciuit cu nuiiele de sârmă înroșite în foc.

O suferință necunoscută locuia și domnea în inima mea. Nu aveam voie să-mi ridic ochii, dar mă gândeam în mine însumi: „Există probabil totuși speranță, har pentru mine. Probabil Dumnezeu, pe care L-am supărat, poate să primească lacrimile mele și făgăduințele mele de a mă îmbunătăți, și voi mai trăi.” Dar când acest gând m-a pătruns, loviturile au devenit mai grele și durerile mai tăietoare ca mai înainte, până am pierdut orice speranță, și nu mi-a mai rămas nimic pe care să mă pot baza. Întuneric negru și gros mă înconjura; am auzit un zgomot, ca o alergătură încoace și în colo, ca un scrâșnit din dinți.

Am zis în inima mea: „Sunt alungat dinaintea feței Lui, sunt foarte disprețuit de Dumnezeu, în mânia Lui m-a aruncat în noroi.” Și iată, atunci a venit Unul, a cărui față era îngrijorată, dar plăcută, și S-a plecat peste mine și a spus: »Trezește-te, tu care dormi, și scoală-te dintre morți, și Hristos te va lumina« (Efeseni 5,14). M-am ridicat plin de uimire, și El m-a luat și m-a dus într-un loc unde stătea o cruce și păru să dispară dinaintea ochilor mei. Dar L-am văzut din nou, cum atârna pe acea cruce. L-am privit și L-am văzut sângerând pe lemn. Ochii Lui au aruncat în duhul meu o privire plină de dragoste, și așa cum mă uitam la El, chinurile, pe care le îndura sufletul meu, s-au liniștit deodată; rănilor întredeschise s-au vindecat; picioarele zdrobite s-au întărit. Zdrențele, care acopereau goliciunea mea, au fost înlăturate; duhul meu era alb ca zăpada curată a nordului îndepărtat; jubilam în inima mea, căci am fost eliberat, spălat, curățit, am găsit iertarea, toate prin Acela care atârna acolo pe cruce. Ah, cât de mult m-am mirat, că mi s-a iertat! Nu era atât de mult iertarea, cea care m-a pus în uimire, ci mult mai mult faptul că ea mi-a fost mie acordată. M-am mirat, că El a iertat păcate ca ale mele, nelegiuiri așa de numeroase și de negre, și că El, cu toate că conștiința mă acuza așa de greu, are putere să liniștească orice val dinlăuntrul meu, și să liniștească sufletul meu făcându-l ca oglinda apei unui râu netulburat, liniștit și plăcut.

De aceea numele Lui era »minunat« pentru duhul meu. Dar, iubiți frați și surori, dacă voi ați simțit aceasta vreodată, atunci puteți spune că în acele clipe L-ați cunoscut ca fiind minunat – dacă acum simțiți aceasta, atunci un sentiment de admirație uimitoare încântă acum inima voastră. Și nu v-a fost El minunat în acea oră memorabilă, când ați auzit pentru prima dată glasul harului vorbind inimii voastre? De câte ori nu ați fost epuizați, bolnavi și triști! Dar suferința voastră a fost ușoară, căci Isus Hristos a fost aproape de voi pe patul de boală; grijile voastre nu au mai fost griji, căci ați putut să aruncați povara asupra Lui.

Atacul, care amenința să vă distrugă, v-a ridicat mai degrabă spre cer, și ați spus: „Ce minunat, că numele Isus Hristos poate să-mi ofere o astfel de mângâiere, o astfel de bucurie, o astfel de pace, o astfel de încredere.” Diferite situații îmi amintesc acum de o experiență, pe care am avut-o aproximativ cu doi ani în urmă. Preaiubiților, noi nu vom putea uita niciodată judecățile

Domnului, când El printr-o încercare îngrozitoare a ascultat rugăciunile noastre în dreptate, că El vrea să ne dea succes în această casă. Noi nu putem uita, cât de îngroziți au fost oamenii – cum unele oi au fost răpuse și cum păstorul însăși a fost lovit.

Nu vreau să vă povestesc istoria suferințelor mele. Probabil niciodată un suflet nu a fost așa de aproape de cuptorul încins al nebuniei, și a scăpat totuși fără răni. Eu am trecut prin acest foc, până când acești peri au dispărut din cauza căldurii. Mintea mi-a fost zguduită. Nu aveam voie să privesc spre Dumnezeu, și rugăciunea, care odinioară era mângâierea mea, îmi insufla teamă și groază, când încercam să mă rog. Nu voi uita niciodată momentul când mi-am revenit. Era în grădina unui prieten. Mă plimbam singur, meditănd la suferința mea; oricât de mult a fost alinată aceasta prin bunătatea prietenului meu drag, ea era totuși prea grea pentru sufletul meu, când deodată numele Isus mi-a străfulgerat sufletul.

Persoana lui Hristos mi-a apărut ca reală. Am stat liniștit. Curentul de foc arzător al frunții mele s-a răcorit. Temerile mele de moarte au trecut. M-am plecat acolo în țărână, și grădina, care mi se părea a fi un Ghetsimani pentru mine, a devenit un paradis. Și după aceea mi s-a părut așa de minunat că toată viața voiam să-L iubesc cu ardoare. Însă două lucruri am admirat. Am admirat cât de bun a fost El cu mine și m-am mirat și mai mult de faptul cât de nerecunoscător puteam să fiu față de El.

Dar din momentul acela numele Lui este »minunat« pentru mine, și eu trebuie să preamăresc ce a făcut El față de mine. Și acum, iubiți frați și iubite surori, găsiți voi în viața voastră zilnică și cu toate suferințele și necazurile voastre, că El tocmai prin acestea din urmă devine permanent mai minunat? El vă trimite necazuri, asemenea unui fundal întunecat, pe care diamantul numelui Său strălucește și mai puternic. Niciodată nu veți putea cunoaște minunile lui Dumnezeu, dacă nu le veți experimenta în cuptorul necazului. »Cei care coboară pe mare în corăbii, care fac comerț pe ape mari, aceia văd lucrările Domnului și lucrările Lui minunate în adânc« (Psalm 107,23-24); și numai în aceste adâncimi vom vedea minunile lui Dumnezeu; noi trebuie să ne coborâm în adânc, înainte de a cunoaște cât de minunată este puterea Sa și tăria Sa, ca să facă fericit.

Nu pot să părăsesc această temă, fără să mai fac o remarcă. Au fost timpuri când voi și eu am spus despre Hristos: „Cu adevărat, numele Lui este minunat, căci prin El noi ne-am ridicat total deasupra lumii și am fost atrași până la porțile cerului.” Îmi pare rău pentru voi dacă nu veți înțelege prezentarea următoare. Sunt în viață momente, în care creștinul simte că atracția pământului asupra lui este fărâmițată și aripile lui de desfac și el începe să zboare; și el zboară spre înălțime până uită grijile pământului și le lasă departe în urma lui; și el se înalță tot mai sus, până uită bucuriile pământului, și le vede cum se cufundă ca vârful munților, ca și cum un vultur zboară în direcția soarelui; și el se ridică tot mai sus, umplut de Mântuitorul său, pe care Îl vede înaintea sa într-o apariție încântătoare. Inima lui este plină de Hristos; sufletul lui privește pe Mântuitorul lui, și norul, care întuneca privirea feței Mântuitorului, pare să se fi împrăștiat. Într-un astfel de moment un creștin poate simți ceea ce a simțit Pavel odinioară. El spune: »Fie în trup, nu știu, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe«; dar eu »am fost răpit chiar până la al treilea cer« (2 Corinteni 12,2). Și cum vine această răpire?

Prin sunetele flautului, al harfei, al trâmbiței, al psaltirei și tot felul de instrumente? Nu. Dar cum atunci? Prin bogăție? Prin căsnicie? Prin prestigiu? O, nu. Printr-o direcție severă? Printr-o putere de viață mare? Nu. Prin Numele Isus. Acest singur Nume este a-tot-suficient să ridice pe creștin la înălțimea încântării, mult mai sus decât zboară îngerii, în lumina curată.

III. Nu trebuie să rămânem mai mult la această temă, cu toate că subiectul ei este inepuizabil, și s-ar putea vorbi fără sfârșit despre el. Vreau să mai arăt că numele Lui și în viitor se numește minunat.

A venit ziua mâniei, ziua răzbunării. Timpurile au ajuns la sfârșit; ultimul secol este asemenea ultimului stâlp al unui templu distrus, deteriorat de vreme și prăbușit. Clopotele timpului

atenționează că sosit ultima oră. Ea începe deja să bată. A sosit timpul când lucrurile făcute trebuie să dispară. Iată, văd cum se mișcă măruntaiele pământului. Mii de movile de morminte redau morții adormiți. Câmpurile de luptă nu mai sunt acoperite de recolta bogată, care a fost gunoită de sânge; dar o recoltă nouă a apărut. Câmpiile sunt pline de oameni. Marea însăși a devenit o mamă roditoare, și chiar dacă a înghițit pe oameni de vii, ea îi dă totuși înapoi, și ei stau înaintea lui Dumnezeu, o ceată nesfârșită. Păcătoșilor! Voi v-ați sculat din mormintele voastre; stâlpii cerului se clatină; cerul se clatină încoace și în colo; soarele, ochiul acestei lumi mari, se rostogolește ca un ochi turbat, și răspândește groază.

Luna, care a luminat așa de plăcut nopțile, face întunericul mai îngrozitor, căci ea s-a transformat într-un bloc de sânge. Semne și minuni, care depășesc orice imaginație, fac ca cerul să se cutremure și inima omului să se topească. Deodată vine Unul pe nor, asemenea unui Fiu al omului. Voi păcătoșilor! Zugrăviți-vă uimirea și consternarea voastră, când Îl vedeți. Unde ești tu, Voltaire? Tu ai spus: „Vreau să calc în picioare pe cel nenorocit.” Vino și calcă-L în picioare! „Nu”, spune Voltaire, „nu acesta este Omul, pe care-l credeam eu a fi.” O, cât de mult se va uimi el, când va descoperi, cine este Hristos! Acum, Iuda, vino și dă-I un sărut trădător! „Ah, nu”, spune el, „nu am știut pe cine am sărutat, credeam că sărut numai pe Fiul Mariei; dar iată, El este Dumnezeul veșnic.” Acum, voi împărați și căpetenii, care vă răzvrățiți și vă sfătuiți unul cu altul împotriva Domnului și vorbiți împotriva Unsului Său:

»Să le rupem legăturile și să aruncăm departe de noi funiile Lor!« (Psalm 2,3). Veniți și sfătuiți-vă încă o dată; ridicați-vă acum împotriva Lui! O, vă puteți imagina uimirea, consternarea, groaza, când necredincioșii indiferenți, păcătoșii și sociniani vor vedea cine este Hristos? „Vai”, vor spune ei, „aceasta este minunat; nu credeam că El este așa”; căci Hristos le va spune: „Tu credeai că Eu sunt ca unul din voi, dar nu sunt; Eu am venit în gloria Tatălui Meu, să judec vii și morții.”

Faraon și-a condus oștirea în mijlocul mării. Drumul era uscat și pietros, și de ambele părți stătea apa limpede ca un zid de alabastru, tare ca și cum ar fi înghețat, ca marmura întărită. Așa sta ea acolo; vă puteți imagina uimirea și groaza oștirii lui faraon, când au văzut aceste ziduri din apă că erau gata să se prăvălească peste ei și să-i înghiță? »Priviți, disprețuitorilor, și mirați-vă și pieriți!« (Faptele Apostolilor 14,41). Aceasta va fi mirarea voastră, când Hristos, pe care voi astăzi Îl disprețuiți, pe care nu-L vreți ca Mântuitor al vostru – când Hristos, al cărui Cuvânt sfânt voi Îl lăsați în praf, al cărui Sabat l-ați dezonorat – când Hristos, a cărui Evanghelie voi ați respins-o, va veni în gloria Tatălui Său și toți sfinții lui îngeri împreună cu El (Matei 25,31). Da, atunci veți vedea voi disprețuitorilor și vă veți minuna și veți pieri (Faptele Apostolilor 13,41), și veți spune: »Numele Lui este Minunat!«

Dar care este probabil partea cea mai minunată a zilei judecății? Vedeți voi toată acea groază de acolo? – întunericul negru, noaptea îngrozitoare, cometele care se prăbușesc, stelele care pălesc, și cad pe pământ, asemenea unui smochin care își aruncă smochinele neacoapte (Apocalipsa 6,13). Auziți țipătul: »Munților, cădeți peste noi, dealurilor, acoperiți-ne!« (Luca 23,30) „Toată bătălia celor înarmați pentru luptă este învălmășeală nebună” (traducerea engleză din Isaia 9,5); dar nici o bătălie nu se aseamănă cu aceasta. Cu adevărat, la aceasta este foc și fum. Dar priviți dincolo? Totul este pace, totul este senin și liniștit.

Miriadele de răscumpărați, fac ei gălăgie, țipă, urlă ei ceva? Nu; priviți-i! Ei sunt adunați – adunați în jurul tronului Său. Acest tron chiar, care pare să împrăștie cu mii de mâini moartea și distrugerea peste cei condamnați, devine soarele luminii și fericirii pentru toți credincioșii. Îi vedeți venind, îmbrăcați în haine albe de in, cu aripile lor strălucitoare? În timp ce ei sunt adunați în jurul Lui, ei își acopere fețele. Auziți-i cum strigă: »Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!« (Isaia 6,3), căci Tu ai fost înjunghiat (Apocalipsa 5,9) și ai înviat dintre morți; Tu ești vrednic să trăiești și să domnești, căci moartea a fost înghițită de biruință. Îi auziți? Este numai o cântare de laudă, și nici o plângere. Îi vedeți? Este numai o bucurie, și nici o spaimă. Numele Său este pentru ei Minunat; dar este admirația adorării, admirația încântării, admirația dragostei, și nu uimirea groazei și deznădejdiei.

Voi sfinții Domnului! Voi veți cunoaște minunea Numelui Său, când Îl veți vedea, așa cum este El, și veți fi ca El în ziua apariției Lui. Da, duhul meu încântat, să-ți aduci contribuția la glorificarea Mântuitorului tău, chiar dacă acum nu ești demn să fi cel mai distins dintre păcătoși și cel mai neînsemnat dintre cei mai neînsemnați dintre sfinți. Ochiul tău va vedea și nu al altuia (Iov 19,27). »Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește și la urmă El Se va ridica pe pământ. Și după ce această piele a mea va fi nimicită, totuși fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu« (Iov 19,25-26).

Da, pregătiți-vă, voi fecioare,! Iată, Mirele vine. Sculați-vă și împodobiți-vă candelile, și ieșiți în întâmpinarea Lui. El vine, El vine; El vine, și când El vine, Îi veți striga pline de bucurie: »Numele Tău este: Minunat! Fericire! Fericire! Fericire!« Amin.